

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/20/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718201501
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8718201501.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: E. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. P., B. XXXX/XX, právne zast.: JUDr. Marián Geleneky, advokát so sídlom Stará Ľubovňa, Garbiarska 20 proti žalovaným: 1/ G. I., nar. XX.XX.XXXX a 2/ T. I., nar. XX.X.XXXX, obaja trvale bytom G., T. XXXX/XX, toho času bytom G., E. XXXX/XX, o odstránenie časti oporného múra, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č. k. 7C/14/2018-116 zo dňa 31.01.2022 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje uznesenie v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku II o trovách konania.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením konanie zastavil a náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal.
2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 145 ods. 1, § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok („CSP“).
3. V odôvodnení konšatoval, že medzi stranami sporu došlo počas konania k uzavretiu mimosúdnej dohody, a preto žalobkyňa zobrala svoj žalobný návrh v celom rozsahu späť a žiadala, aby súd konanie v celom rozsahu zastavil. Zároveň si právny zástupca žalobkyne uplatnil trovy konania. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol aplikujúc § 257 CSP tak, že náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal, nakoľko mal za to, že je tu daný dôvod hodný osobitného zreteľa. Konajúci súd zohľadnil správanie sa sporových strán počas konania ako aj výsledok tohto konania, (každá zo strán uzavrela mimosúdnu dohodu, pričom každá sporová strana v konaní učinila čiastočný ústupok zo svojich požiadaviek vznesených počas konania). Preto by nebolo spravodlivé, aby súd zaviazal žalovaných na úhradu plnej sumy trov konania vzniknutých žalobkyňi, keďže takýmto postupom by sa žalovaní dostali do rovnakej pozície, ako keby boli neúspešnou stranou v konaní (ak by im bola súdom uložená povinnosť zbúrať oporný múr a uhradiť celé trovy konania). Mimosúdna dohoda bola na prospech oboch strán sporu, preto je spravodlivé, aby každá strana znášala vzniknuté jej trovy konania. Poukázal tiež na to, že predmetom konania bolo odstránenie časti oporného múru, no žaloba bola vzatá späť z dôvodu mimosúdnej dohody, t.j. kúpnej zmluvy, ktorou žalobkyňa odpredala časť pozemku o výmere 2 m² žalovaným za kúpnu cenu 90 eur.
4. Proti tomuto uzneseniu, a to proti výroku II. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Rozhodnutie o nepriznaní jej trov konania považuje za nezákonné a nesprávne, keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a toto rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že žalovaní v 1. a 2. rade sa zdráhali uzavrieť mimosúdnu dohodu, aj keď prejavovali záujem sa nejako dohodnúť, svoje stanoviská sústavne menili. K podpísaniu mimosúdnej dohody došlo až po dlhšom čase, keď súd

prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 04.12.2020 jednoznačne deklaroval oprávnenosť nároku žalobkyne. V súvislosti s podpísaním predmetnej kúpnej zmluvy žalobkyňa uviedla, že žalovaní v 1. a 2. rade sa odmietli podieľať na nákladoch, ktoré vznikli počas súdneho konania ako aj so spísaním kúpnej zmluvy. Žalovaný v 1. rade jednoznačne uviedol, že uhradí len správny poplatok v sume 33,- eur a kúpnu cenu v sume 90,- eur, o ďalších nákladoch odmietol komunikáciu. Žalovaní v 1. a 2. rade odkúpili len tú časť nehnuteľnosti, ktorú neprávom užívali, a ktorá bola predmetom samotného súdneho sporu. S ohľadom na postoj žalovaných v 1. a 2. rade v priebehu celého súdneho konania ako aj v súvislosti so spracovávaním kúpnej zmluvy považuje žalobkyňa za nespravodlivé, aby všetky trovy konania, ktoré vyvolali práve žalovaní v 1. a 2. rade svojím konaním (ako je spísanie žaloby, účasť na pojednávaniach a i.) znášala žalobkyňa sama. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd uznesenie v jeho napadnutej časti zmenil a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %.

5. Žalovaní v 1. a 2. rade sa k odvolaniu nevyjadrili.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je nedôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd konštatuje, že z podaného odvolania vyplýva, že žalobkyňa namieta nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP) vo vzťahu k II. výroku o trovách konania.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

10. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednáwanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právny normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane viď rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu. Vzhľadom na obsah spisu mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo.

11. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

12. Odvolací súd po preskúmaní uznesenia v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku II., ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie výrok o trovách konania správne právne posúdil. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie deklarované dôvody rozhodné pre aplikáciu § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. V celom rozsahu zdieľa jeho právny záver a správne právne posúdil výrok o trovách konania. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia uznesenia v jeho napadnutej časti, t.j. čo do výroku o trovách konania.

13. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a preto nemôže dať za pravdu žalobkyňi, ktorá v odvolaní navyše neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu uznesenia v jeho napadnutej časti. Súd prvej inštancie správne skúmal splnenie podmienok pre priznanie nároku na náhradu trov konania a správne dospel k záveru, že tieto v danom prípade nie sú splnené, čo aj odôvodnil. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

14. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

16. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie je transformovaná do podoby vyjadrenej v § 256 CSP. Procesné zavinenie zastavenia konania má za následok náhradu trov tohto konania v prospech protistrany.

17. V danej veci došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby doručeným súdu prvej inštancie dňa 17.08.2021. Z obsahu tohto podania je zrejmé, že žalobkyňa žiadala, aby súd konanie v celom rozsahu zastavil z dôvodu, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody, pričom žalobkyňa žiadala náhradu trov konania.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi stranami sporu došlo k mimosúdnej dohode, ktorá predstavovala akýsi „kompromis“ medzi stranami (žalobkyňa sa žalobou vo veci samej dožadovала odstránenia časti oporného múru, k čomu však nedošlo a žalovaní v 1. a 2. rade nesúhlasili s podanou žalobou a žiadali ju zamietnuť ako nedôvodnú, no napokon od žalobkyne odkúpili časť nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom tohto konania), odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď skúmal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP.

19. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 CSP odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie predstavuje výnimku pri rozhodovaní o trovách konania. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

20. Zo slovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci.

21. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

22. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.

23. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 CSP len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (porovnaj R 34/1982, R 23/1989).

24. Odvolací súd, rovnako ako aj súd prvej inštancie, posúdil dôvod podania žaloby, priebeh celého konania, jeho výsledok ako aj správanie strán počas konania. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala odstránenia časti oporného múru, ktorý však postavil právny predchodca žalovaných v 1. a 2. rade. V priebehu konania došlo k predaju nehnuteľností zo strany P. J. na žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí pri kúpe nehnuteľnosti nemali o prebiehajúcom súdnom konaní vedomosť. Pokiaľ teda aj došlo k mareniu snáh o mimosúdnu dohodu a zmierlivé ukončenie sporu, z obsahu spisu vyplýva, že tak dochádzalo práve zo strany právneho predchodcu žalovaných v 1. a 2. rade. Odvolací súd tiež poukazuje na postoj žalobkyne pri snahe žalovaných v 1. a 2. rade riešiť spor prostredníctvom Zmluvy o budúcej zámennej zmluve a zmene priebehu vlastníckej hranice, pričom k jej podpísaniu napokon nedošlo. Pokiaľ súd skúma správanie sa strán sporu počas súdneho konania, musí zohľadniť tak postoj žalovaných v 1. a 2. rade, na ktorý poukazuje žalobkyňa vo svojom odvolaní, ale aj na postoj samotnej žalobkyne. Z obsahu spisu je zrejmé, že vzťahy medzi stranami sporu sú vyhrotené a dlhodobo narušené. K zhoršeniu susedských vzťahov nepochybne prispelo aj predmetné konanie, ktoré je vedené od marca 2018. Odvolací súd však nemôže opomenúť opakované vyjadrenia žalovaných v 1. a 2. rade, ktoré zazneli na jednotlivých pojednávaniach, že nemajú záujem sa súdiť, práve naopak, majú záujem sa dohodnúť a že o prebiehajúcom súdnom konaní ani nemali vedomosť.

25. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že nárok žalobkyne bol preukázaný a aj vyslovený právnym názorom súdu prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že takýto právny záver nevyplýva zo zápisnice o predbežnom prejednávaní sporu zo dňa 31.01.2020 (č. I. 44) a ani zo zápisnice z pojednávania zo dňa 04.12.2020 (č. I. 78). Na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 23.04.2021 sa nedostavila ani žalobkyňa ani žalovaní v 1. a 2. rade a pojednávanie nariadené na 28.05.2021 bolo na základe žiadosti žalobkyne odročené. Následne bolo dňa 17.08.2021 súdu prvej inštancie zaslané späťvzatie žaloby. Nakoľko sa tvrdenia žalobkyne o preukázaní nároku žalobkyne nezakladajú na pravde (z obsahu spisu takýto záver súdu prvej inštancie nevyplýva), odvolací súd ich vyhodnotil ako nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania aplikoval ust. § 257 CSP a ani jednej strane sporu nepriznal náhradu trov konania.

27. Odvolací súd zdôrazňuje, že zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

28. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

29. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľky, na ktorých založila svoje odvolacie dôvody, a preto uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, potvrdil ako vecne a právne správne. Aj podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že spor skončil späťvzatím žaloby, ale nie z dôvodu splnenia žalobného petitu žalovanými, ale z dôvodu uzavretia kúpnej zmluvy, je dôvodom na aplikáciu § 257 CSP.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní neúspešná žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešným žalovaným trovy odvolacieho konania nevznikli. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).